

trykt bl.a. ved lov om ligestilling af kvinder og mænd, jf. lovbekendtgørelse nr. 1527 af 19. december 2004 med senere ændringer, at ophæve den særlige 1-årige forældelsesfrist for krav på hustruen.

Ved lovforslagets § 33 foreslås § 17 i lov om opfindelser ved offentlige forskningsinstitutioner ophævet. Det følger af den gældende § 17, at vederlagskrav, som en arbejdsgiver eller en forskningsinstitution vil være berettiget til efter lovens § 12, forældes efter 5 år. Endvidere bestemmes, at 1908-lovens regler finder tilsvarende anvendelse. Bestemmelserne hører under Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, der vurderer, at der ikke er særlige hensyn, som taler for at fastsætte en forældelsesfrist eller andre forældelsesregler, der afviger fra reglerne i forslaget til ny forældelseslov.

Desuden foreslås lov om tilsyn med firmapensionskasser § 9 og lov om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sikringsordninger § 12 ophævet, jf. lovforslagets §§ 41 og 42. Det følger af de pågældende bestemmelser, at visse krav angående pensions- og sikringsydelse forældes 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid. I øvrigt henviser bestemmelserne til, at 1908-loven finder anvendelse. Bestemmelserne er formuleret på samme måde som forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1. De særlige forældelsesfrister i den gældende forsikringsaftalelovs § 29, stk. 1, forslås ophævet ved dette lovforslagets § 2, nr. 2. Lov om tilsyn med firmapensionskasser og lov om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sikringsordninger hører under Økonomi- og Erhvervsministeriet, der vurderer, at de særlige forældelsesregler, der i øvrigt ved lovforslagets § 2 forslås indført i forsikringsaftaleloven, ikke er relevante i forhold til de pågældende bestemmelser. Der foreslås derfor ikke på dette område regler svarende hertil.

Endvidere foreslås § 8, stk. 3, i lov om arbejdstageres opfindelser ophævet, jf. lovforslagets § 43. Det følger af den gældende § 8, stk. 3, at en arbejdstagers krav på godtgørelse efter lovens § 8, stk. 1 og 2, forældes på 5 år i overensstemmelse med 1908-loven. Bestemmelserne hører under Økonomi- og Erhvervsministeriet, der vurderer, at der ikke er særlige hensyn, som taler for at fastsætte en forældelsesfrist eller andre forældelsesregler, der afviger fra reglerne i forslaget til ny forældelseslov.

Endelig foreslås en ændring af sølovens § 501. Sølovens § 501 fastsætter regler om forældelse af en række nærmere angivne fordringer på sølovens områ-

de, herunder fordringer, der hidrører fra aftaler om transport eller befordring af passagerer og deres rejsegods. Forældelsesfristens længde for de pågældende fordringer varierer afhængig af, hvilken fordring der er tale om. Eksempelvis forældes krav i anledning af passagerskader normalt 2 år, efter passageren er gået i land, jf. § 501, stk. 1, nr. 3, mens fordringer i forbindelse med tab som følge af, at gods, der er transporteret af skibet, udleveres uden konnossement eller til den forkerte person, normalt forældes efter 1 år, jf. § 501, stk. 1, nr. 6. Forældelsesfristernes længde er i stort omfang fastsat på baggrund af internationale regler. Eksempelvis er 2-årsfristen i § 501, stk. 1, nr. 3, fastsat på baggrund af art. 16 i Athen-konventionen om søtransport af passagerer og gods. Alene fristerne i § 501, stk. 1, nr. 6 og 8, om henholdsvis fordringer i anledning af fejlagtig udlevering af gods og fordringer på bidrag til almindeligt havari mv. er ikke fastsat på baggrund af internationale regler.

Ifølge sølovens § 501, stk. 3, afbrydes forældelsen ved foretagelse af retsskridt inden forældelsesfristens udløb eller ved anmeldelsen for en dispachør, såfremt det tilkommer en dispachør at træffe afgørelse om fordringen. Det afgøres efter loven i det land, hvor en sag er anlagt, om forældelsen er afbrudt eller suspenderet, jf. § 501, stk. 5. I øvrigt anvendes de almindelige regler om forældelse af fordringer, jf. § 501, stk. 6.

Det er i retspraksis uafklaret, om længden af forældelsesfristen, der løber efter afbrydelse af forældelsen af en fordring omfattet af sølovens § 501, bestemmes efter § 501, stk. 1, eller efter de almindelige forældelsesregler. Sø- og Handelsrettens dom optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1949.1165 SH, handlede om en fordring omfattet af den dagældende sølovs § 284, der i vidt omfang svarer til den nugældende § 501. Ved dommen fastslog Sø- og Handelsretten, at der efter afbrydelse af forældelse løb en ny frist bestemt efter § 284. Der er imidlertid den forskel mellem den dagældende § 284 og den nugældende § 501, at det i § 284, stk. 3, bestemtes, at de almindelige regler om forældelse af fordringer kommer til anvendelse for *andre* fordringer, mens det i § 501, stk. 6, bestemmes, at de almindelige regler om forældelse af fordringer *i øvrigt* kommer til anvendelse. Det er derfor tvivlsomt, om dommen kan tages som udtryk for den gældende retstilstand.

Det følger af § 28 i det samtidig fremsatte forslag til ny forældelseslov, at der efter afbrydelse af forældelsesfrister fastsat i en anden lov, herunder fristerne i sølovens § 501, stk. 1, vil løbe en ny forældelsesfrist bestemt efter den nye forældelseslovs regler, såfremt an-